

LBRIS

Redactare:

Corectură:

Ilustrații:

DTP:

We know
books

Daria Logofătu

Iulia Trăncuță

Adobe Stock

Nicoleta Tudorie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEAN, SARAH

Ursul cel bun / Sarah Lean ; trad. din lb. engleză de Daniela Preda. –

București : Booklet Fiction, 2025

ISBN 978-630-347-159-4

I. Preda, Daniela (trad.)

821.111

THE GOOD BEAR

Copyright © 2020 by Sarah Lean

© Booklet Fiction, 2025, pentru prezenta ediție
Booklet Fiction este un imprint al Editurii Booklet.

SARAH LEAN

URSUL CEL BUN

Traducere din limba engleză
de Daniela Preda

1

În fiecare an, în seara de Ajun, Thea Whittington spune o poveste. E despre ceva ce i s-a întâmplat pe când era doar o fetiță, cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Thea stă întinsă pe canapea, cu pătura dată la o parte, așteptând-o pe fiica ei, Ursula, care e la etaj și se schimbă în pijamale.

Afară e întuneric, iar în camera de zi plutește un miros de pădure, răspândit de crenguțele de ilex și de rămurelele și conurile de brad culese în dimineața aceea, legate cu panglici. În cuptor se coace o plăcintă cu afine, iar pomul de Crăciun e împodobit; nu-i mai lipsește decât steaua din vârf, care stă rezemată de găletușa cu nisip învelită în hârtie creponată de la baza bradului. În celălalt capăt al camerei, lângă preșul de la ușă, zac cizmele ponosite ale Theei și încă o pereche de cizme mai mici, de cauciuc. Thea ține în mână o fotografie decolorată, cu marginile roase. În fotografie sunt două

siluete: un bărbat care poartă o căciulă albastră, tricotată, care e tatăl ei, și un urs brun. Ursul ține o labă ridicată. Thea le zâmbește, de parcă ei ar putea să o vadă.

Ursula coboară în fugă scările, sare pe canapea și se bagă sub pătură. Apucă un colț al fotografiei, iar Thea se reazemă de ea preț de un minut sau două ca s-o privească împreună.

— Sunt gata, spune Ursula.

— De unde vrei să încep? o întreabă Thea, ca-n fiecare an.

— De la scrisoarea pe care i-ai scris-o lui Henry înainte de aniversarea ta de doisprezece ani.

— Bine, atunci o să încep cu scrisoarea.

2

Nu i-am spus mamei de scrisoare de la început. Credeam că n-o să fie de acord... dar o să ajungem și acolo. Cu vreo două săptămâni înainte de aniversarea mea de doisprezece ani, care era pe 11 decembrie 1978, i-am scris tatălui meu, Henry, rugându-l să-mi cumpere o mașină de scris în dar de ziua mea. Henry și mama divorțaseră când eu aveam patru ani. De atunci, ne vizitase rar, iar comunicarea dintre noi încetase aproape cu totul în ultimii câțiva ani, de când locuia și muncea în Norvegia. Trecuse ceva timp de când nu mai vorbisem cu el la telefon. Îmi făceam griji nu doar pentru că nu mă vedea crescând, ci și pentru că nu avea de unde să afle ce dorință încolțea în sufletul meu. Visam să devin scriitoare, îmi doream asta mai mult decât orice pe lume, și țineam neapărat ca el să știe.

În perioada aia, mama aducea, din când în când, o mașină de scris de la birou acasă, ca să mai câștige

un ban în plus. Mi se părea extraordinar să o privesc cum stătea, cu coatele pe lângă trup, cu capul ușor înclinat într-o parte și cu privirea coborâtă pe notițele pe care le primise. Felul în care transfera așa de repede cuvintele acelea scrise de mână, din ochii ei, prin degete și apoi prin tastele mașinii de scris, transformându-le în propoziții frumos ordonate pe hârtie, mi se părea pur și simplu magic. Voiam și eu asta – poate chiar un pic mai mult de-atât, căci îmi doream, de fapt, ca propriile cuvinte și povești să apară scrise astfel. I-am spus mamei că vreau și eu să învăț.

Mama a început să mă învețe să bat la mașină fără să mă uit la taste. Îmi așezam degetele pe rândul din mijloc, iar ea îmi acoperea mâinile cu un prosop de bucătărie, ca să mă facă să rețin locul fiecărei litere. Degetele mele învățau să simtă tastele și să știe unde să apese, iar ochii mei erau liberi să se întoarcă înapoi și astfel puteau vedea nestingheriți poveștile care aveau să curgă prin vârful degetelor mele. Era o senzație nemaipomenită: simțeam că am ceva creativ în mine și că datoria mea e să găsesc o cale să exprim acel ceva.

Animată de dorința arzătoare de a scrie, am hotărât că trebuie neapărat să am propria mașină de scris. Și mă gândeam că, dacă aș deveni scriitoare, asta l-ar încuraja

și pe Henry să fie lângă mine, ca să se bucure de această latură a mea, care, credeam eu, merita să fie arătată lumii.

(— Nu uita să spui cum arăta scrisul tău, îi reamintește Ursula mamei. Partea asta îmi place cel mai mult.)

Scriam cu viteza melcului și aveam un scris tare înzorzonat, împodobit din belșug cu bucle și cu tot felul de înflorituri la literele înalte și alungite. Mama și profesorii mei erau îngrijorați pentru că îmi lua o veșnicie să termin temele și mai mereu trebuia să rămân după ore ca să recuperez. Dar pe mine mă captivau cel mai mult cuvintele în sine și ce puteau ele să facă. Scrisoarea către Henry am scris-o de mână, fiindcă mi s-a părut important ca el să vadă ce chin era asta pentru mine. Am tăiat frazele care nu mi s-au părut destul de convingătoare. Am rupt foaia de mai multe ori, am luat-o de la capăt iar și iar, pentru că nu eram sigură dacă explicasem cum trebuie sau dacă Henry o să înțeleagă ce mult însemna mașina de scris pentru mine. Folosind cele mai strălucitoare descrieri, deși eu însămi abia dacă le înțelegeam, și toată puterea de convingere de care eram în stare, încet-încet scrisoarea s-a închegat, cu toate codițele buclate și restul. Am copiat adresa lui Henry de pe o bucățică de hârtie boțită, vârată între

filele caietului nostru de adrese, și am scotocit prin sertarele bufetului după un timbru rătăcit. M-am furișat afară în timp ce mama spăla de mână rufele mai delicate în chiuveta din bucătărie, am fugit până la colțul străzii și i-am transmis lui Henry, în Norvegia, dorința de a primi o mașină de scris de ziua mea.

Mama mi-a făcut cadou o geantă de umăr. Era foarte încăpătoare, din piele maro, cu două cataramе și cu o curea lungă. Am probat-o, purtând-o pe diagonală, așa cum îmi închipuiam că ar purta-o un scriitor, ca un soi de exercițiu pentru ceea ce visam să devin.

Dar din partea lui Henry n-a sosit niciun cadou.

Credeam că aflase despre pasiunea mea, chiar dacă nu fusese lângă mine să vadă sau să audă cu câtă înflăcărare vorbeam despre asta, cum nu a fost de față nici să vadă ce dezamăgire cruntă mi-a provocat când nu mi-a trimis decât o felicitare.

Nereușind să-mi ascund dezamăgirea, n-am avut încotro și a trebuit să-i spun mamei despre scrisoare. S-a crispat când i-am mărturisit ce îl rugasem pe Henry. Credea că nu ar fi trebuit să-l împovărez cu o dorință atât de mare. I-am explicat că scrisoarea și rugămintea mea erau felul meu de a încerca să ne apropiem din nou. Tata era la mai bine de 1500 de kilometri depărtare

și telefoanele erau foarte costisitoare, iar eu țineam neapărat să aflu despre pasiunea mea pentru scris.

În ciuda rezervelor mamei, undeva între ziua mea de naștere dezamăgitoare și un telefon pe care i l-a dat lui Henry, s-a hotărât că voi petrece Crăciunul cu el și cu noua lui familie.

— Dar asta înseamnă că *noi* nu o să fim împreună de Crăciun, am spus eu.

Gândul de a lipsi de lângă mama în perioada aia specială, plină de tradiții, care era numai a noastră, era de ajuns ca să mă facă să refuz. Dar mama m-a asigurat că asta va fi singurul Crăciun în care aveam să petrecem o săptămână despărțite. Și, chiar dacă avea să ne fie teribil de dor una de alta, ea credea că ar trebui să mă duc.

— Henry mi-a spus că are totuși un cadou pentru ziua ta de naștere, mi-a zis, crispându-se din nou.

— Da?

Am fugit repede la mine în cameră. Am deschis geanta mea încăpătoare. Era loc suficient pentru o mașină de scris mică, portabilă, care poate fusese prea grea sau prea mare ca să mi-o trimită prin poștă tocmai din Norvegia.

Tatăl meu plecase de mult, iar eu mă obișnuisem într-un fel cu ideea, fiindcă îmi plăcea viața pe care